

Kállay Kotász Zoltán FUKSZ NÉNI

Aznap délután Fuksz néni,
nagyamám régi barátnője jött hozzánk látogatóba. Tudtam,
megint a háborúról,
rég, ismeretlen emberekről
és az ismeretlenek ismerőseiről beszélgetnek majd, hosszan,
sóhajtozva, sírdogálva.
Annus néni lilában érkezett,
haj, rúzs, blúz, cipő,
még a körülötte lengedező kölniillat is lilába fulladt;
a háborúról,
rég, ismeretlen emberekről
és az ismeretlenek ismerőseiről beszélgettek,
hosszan, sóhajtozva, sírdogálva.
Fuksz néni hozott Melódia csokoládét és diafilmet, estefelé
bekapcsoltuk a vetítőt,
befűztük a filmet, a Kis Mukkot.
Azt hittem, felolvassák majd a képek alá írt mesét,
ahogy szoktuk,
de a háborúról,
rég, ismeretlen emberekről
és az ismeretlenek ismerőseiről beszélgettek,
hosszan, sóhajtozva, sírdogálva.
Anyukám látta, ingerült vagyok, ezért kihívott a konyhába.
Elmagyarázta, hogy Fuksz néninek meghalt a férje,
azért sír annyit.
– Mikor? – kérdeztem.
Látszott, anyu töpreng, számol...
– Huszonhét éve.
Ezen én is elgondolkodtam.
Kilencéves vagyok, ha ezt hárommal szorzom,
éppen huszonhét jön ki.
Három nagyon hosszú élettel ezelőtt meghalt Fuksz néni férje,
és még mindig sír miatta!
Visszamentem a szobába, és miközben a felnőttek
a háborúról,
rég, ismeretlen emberekről
és az ismeretlenek ismerőseiről beszélgettek,
hosszan, sóhajtozva, sírdogálva,
elolvastam a képek alatt Kis Mukk meséjét
és megettem a csokoládét.

